

Çocuk ve Küçük Arı

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Küçük Arı

Aysel Banu YAVUZAL

Leo okul bahçesini her yerden çok severdi. Her sabah dersten önce yeşil lastik çizmelerini giyer ve nelerin büyüdüğünü görmek için koşardı. Hardal sarısı tişörtü ve mavi şortuyla domates fidelerinin arasında hemen fark edilirdi. Bugün ayçiçeklerinin yanında minicik bir şey vızıldıyordu. Leo durdu ve başını yana eğdi. Bu ne olabilirdi?

Küçük bir arı havada asılı duruyordu, başparmak tırnağından büyük değildi. Tüylü turuncu gövdesinde koyu çizgiler vardı ve kanatları minik pencereler gibi parlıyordu. Kocaman, parlak siyah gözleri ve ona gülümsüyor gibi görünen küçük yuvarlak bir yüzü vardı. Leo nefesini tuttu. Hiç bu kadar küçük ve bu kadar parlak bir arı görmemişti. Arı, hasır şapkalı çocuğa merakla biraz daha yaklaştı.

"Merhaba!" dedi arı neşeli bir sesle. "Yuvamı yapmak için güvenli bir yer arıyorum." Leo gözlerini kırptırdı. "Yuva mı? Arılar bir sürü başka arıyla birlikte kovanlarda yaşamaz mı?" Küçük arı güldü. "Bazıları yaşar, ama ben yaşamam. Ben yalnız yaşayan bir arıyım. Tek başıma yaşarım ve yumurtalarımı bırakmak için sıcak bir yer ararım." Leo'nun gözleri kocaman açıldı. Soracak o kadar çok sorusu vardı ki.

Tam o sırada bahçe öğretmeni kot tulumu ve geniş hasır şapkasıyla yanlarına geldi. "Görüyorum ki yerli arılarımızdan biriyle tanışmışsın," dedi gülümseyerek. "O bir duvarcı arı ve bal arıları gibi bir kovanda yaşamaz. Yalnız yaşayan arılar küçük deliklerde ve içi boş saplarda tek başlarına yuva yapar. Yavrularını büyötmek için güvenli yerlere ihtiyaç duyarlar." Leo yavaşça başını salladı, derin derin düşünüyordu.

"Ama nerede yuva bulabilir?" diye sordu Leo. Öğretmen çitin yanındaki çıplak toprak parçasını işaret etti. "Birçok yalnız arı iyi yuva yerleri bulmakta zorlanır. Biz de bir arı oteli yaparak yardımcı olabiliriz—ahşap ve içi boş saplardan yapılmış özel bir ev." Leo'nun kalbi mutlulukla hopladı. "Bugün bir tane yapabilir miyiz?" diye sordu. Küçük arı heyecanla vızıldadı.

Leo ve öğretmen gerekenleri topladılar. Küçük bir ahşap kutu buldular ve bambu saplarını kısa borular halinde kestiler. Leo boruları kutunun içine minik yuvarlak odalar gibi üst üste dizdi. "Bu mükemmel olacak," dedi öğretmen, ona pürüzsüz bir ahşap parçası uzatarak. "Yalnız arılar içi boş sapları çok sever. Yumurtalarını içine bırakır ve ağzını kapatırlar." Leo dikkatle çalıştı, kırmızı çantası omzunda sallanıyordu.

Küçük arı bir papatyadan izliyordu. "Çok sıcacık görünüyor!" dedi cıvıdayarak. "Taşınmak için sabırsızlanıyorum." Leo ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu göstererek sırttı. "Neredeyse bitti," dedi. Bitmiş arı otelini güneşli bir direğe, çiçeklere bakacak şekilde yerleştirdi. Öğretmen onu sicimle sıkıca bağladı. "Arıların sıcaklığa ve barınağa ihtiyacı vardır," diye açıkladı. "Bu yer tam uygun."

Leo işlerini hayranlıkla görmek için geri çekildi. Arı oteli arılar için minik bir apartman binası gibi görünüyordu. İçi boş saplar düzgünce sıralanmıştı ve ahşap ona sağlam bir çatı sağlıyordu. "Sence hoşuna gider mi?" diye fısıldadı Leo. Öğretmen başını salladı. "Ona biraz alan verelim ve izleyelim." Sessizce bir banka oturup beklediler.

Küçük arı otelin etrafında birkaç tur attı. Bir bambu borunun kenarına kondu ve içeri baktı. "Mükemmel!" diye ciyakladı. "Yumurtalarım için tam doğru boyutta." İçeride kayboldu, sonra tekrar dışarı fırladı. "Teşekkürler, Leo!" diye seslendi. "Bana bir yuva verdin." Leo'nun yanakları gururla kızardı. Daha önce hiçbir arıya yardım etmemiști.

Sonraki birkaç gün içinde büyüğü bir şey oldu. Bahçeye daha çok yalnız arı geldi. Farklı boyutlarda ve renklerdeydiler—bazıları minik ve koyu, bazıları sarı ve siyah çizgiliydi. Her biri arı otelinde bir içi boş sap buldu. Bahçe mutlu yeni dostların vızılısıyla doldu. Leo onların gelip gitmesini izledi, kendini çok şanslı bir çocuk gibi hissetti.

Öğretmen Leo'ya arıları rahatsız etmeden boruları nasıl kontrol edeceğini gösterdi. "Şu küçük çamur kapakları görüyor musun?" dedi. "Bu, bir arının içine yumurta bırakıp ağzını kapattığı anlamına gelir. Birkaç hafta içinde yeni bir arı çıkacak." Leo pürüzsüz ahşaba usulca dokundu. İçeride uyuyan minik arıları hayal etti, güvende ve sıcacık. Küçük iyiliği büyük bir fark yaratmıştı.

Bir öğleden sonra küçük arı Leo'nun koluna kondu. "Yumurtalarım güvende," dedi. "En çok ihtiyaç duyduğumda bana yardım ettin. Bütün arılar kovanlarda yaşamaz—bazılarımız sadece biraz alana ve iyi kalpli bir dosta ihtiyaç duyar." Leo başını salladı. "Seninle tanıştığıma sevindim," dedi. "Artık bahçe vızıltı ve hareketle dolu." Arı havada mutlulukla döndü.

Leo yalnız arıları sınıf arkadaşlarına anlattı. Onlara arı otelini gösterdi ve içi boş sapların nasıl mükemmel yuvalar oluşturduğunu açıkladı. Arkadaşları çok şaşırdı. "Daha fazla yapabilir miyiz?" diye sordular. Leo öğretmene baktı; öğretmen gülümseyip başını salladı. Kısa süre sonra bütün sınıf, okul bahçesinin çeşitli yerlerinde daha fazla arı evi yapmak için sap ve ahşap topluyordu.

Bahar sonuna gelindiğinde bahçede uç arı oteli vardı. Her biri içi boş saplarla doluydu ve her biri minik, çalışkan arıların uğultusuyla çınliyordu. Leo'nun en sevdiği, küçük dostunun yuvasını yaptığı ilk oteldi. Sık sık bankta oturur, arıların girip çıkmasını izlerdi. Bahçe, küçük yalnız arılar sayesinde canlı ve dostça hissettiriyordu.

Öğretmen Leo'ya özel bir görev verdi: Bahçenin Arı Bekçisi. Hasır şapkasını ve yeşil çizmelerini giyip her sabah otelleri kontrol ediyordu. Küçük arı hâlâ onu ziyaret ediyor, eline hafif bir gıdıklamayla konuyordu. "Sen arılara iyi bir dostsun," dedi. Leo, aralıklı dişleriyle genişçe gülümsedi. "Sen de bana iyi bir dostsun," diye yanıtladı.

O günden sonra Leo önemli bir şeyi anladı: bütün arılar kovanlarda yaşamaz. Bazıları yalnız yaşar ve sadece güvenli bir yuva yerine ihtiyaç duyar. Birkaç içi boş sap ve biraz iyilik bütün bir bahçeyi mutlulukla vızıldatabilir. Ve bazen en küçük dost, en büyük dersi öğretebilir.